

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Šnejdrovou, Ph.D., v právní věci žalobce **A. B.**, bytem P. 97/5, O. – N., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. KUOK 77832/2015, **ve věci přestupku**,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 31. 8. 2015, č. j. KUOK 77832/2015, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem v Praze, Na Zlatnici 301/2.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 12. 7. 2016 domáhá přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2015, č. j. KUOK 77832/2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 5. 2015, č. j. SMOL/115468/2015/OARMV/DPD/Reg, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 4 písm. c) a § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu tím, že dne 8. 12. 2014 v 15.48 h v Olomouci na křižovatce ulic Masarykova třída a třída 17. listopadu řízené světelnými signály tříbarevné soustavy světel při řízení motorového vozidla tovární značky Chevrolet, registrační značky X, nezastavil vozidlo na příkaz světelného signálu s červeným světlem „Stůj!“ před příčnou čarou souvislou, vjel do křižovatky a touto následně projel. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušálně stanovené částce 1.000 Kč.

Žalobce požaduje zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť mu bylo doručeno až dne 18. 5. 2016, kdy bylo zmocněnkyni žalobce K. Ch. umožněno nahlédnout do spisu a seznámit se tak s rozhodnutím žalovaného. Původní zmocněnkyně žalobce M. V. byla totiž žalobcem zmocněna k zastupování v plném rozsahu pro celé řízení, včetně řízení odvolacího, ovšem mimo doručování písemností. Veškeré písemnosti tedy měly být žalovaným doručovány přímo žalobci, nikoli M. V., které však bylo žalovaným doručováno. Proto nelze doručení rozhodnutí žalovaného M. V. dne 13. 9. 2015, nadto fikcí, považovat za platné. Rozhodnutí mu tedy bylo doručeno až více než rok od spáchání údajného přestupku, kterého se měl žalobce dopustit dne 8. 12. 2014, a je tak s ohledem na znění ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nezákonné.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. K námitce žalobce žalovaný uvádí, že tato je nedůvodná, neboť z ustanovení § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu („dále jen „s.ř.“), vyplývá, že s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco osobně vykonat, se doručují písemnosti pouze zástupci. Jelikož oznamování rozhodnutí ve věci případně rozhodnutí o odvolání není písemností, kdy má něco účastník řízení vykonat, bylo doručováno v souladu se správním řádem, neboť podmínka uvedená v plné moci ze dne 11. 3. 2015, je vůči správnímu orgánu, který je vázán zákonem, neúčinná. Nad rámec uvedeného žalovaný poukazuje na skutečnost, že v daném případě se jedná zcela zřejmě o procesní strategii s cílem zpochybnit doručení rozhodnutí a tím dosáhnout promlčení přestupkového jednání. Žalobce tak byl na svých právech zkrácen pouze svojí procesní strategií a takový postup nelze dávat k tíži žalovaného.

S ohledem na skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 31. 8. 2015 a žaloba podána teprve dne 12. 7. 2016, zabýval se soud nejprve otázkou její včasnosti.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, dne 8. 12. 2014 se žalobce dopustil v úvodu odůvodnění rozsudku popsaného jednání. Dne 6. 3. 2015 bylo žalobci oznámeno zahájení přestupkového řízení a byl předvolán k ústnímu jednání na den 30. 3. 2015. Při ústním jednání, ke kterému se dostavil žalobce spolu se svojí zmocněnkyní, byla správnímu orgánu I. stupně předložena plná moc žalobce, kterou zmocnil M. V. k zastupování své osoby ve správním řízení, mimo doručování písemností. Obsahem protokolu z jednání je sdělení zmocněnkyně žalobce o tom, že odmítá doručování své osobě a trvá na tom, aby všechny listiny byly zasílány k rukám žalobce. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 25. 5. 2015 bylo doručeno žalobci dne 28. 5. 2015 a rovněž zmocněnkyni žalobce, a to fikcí dne 10. 6. 2015. Dne 9. 6. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno blanketní odvolání, které nebylo ani na výzvu správního orgánu I. stupně doplněno. Žalovaný své rozhodnutí ze dne 31. 8. 2015 doručoval již pouze M. V., a to s poukazem na ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu. Dne 18. 5. 2016 se dostavila ke správnímu orgánu I. stupně K. Ch. s plnou mocí žalobce pro svoji osobu a se žádostí o nahlédnutí do spisu, které správní orgán I. stupně vyhověl.

Argumentace žalobce stran včasnosti žaloby (která je v tomto případě totožná s žalobními námitkami) je založena na tvrzení o nesprávném postupu žalovaného při doručování. Dle názoru žalobce nebyly splněny podmínky pro doručování napadeného rozhodnutí zmocněnkyni, neboť tato byla zmocněna žalobcem k zastupování ve správním řízení v plném rozsahu, ovšem mimo doručování písemností, a žalovaný tak měl své rozhodnutí doručit přímo žalobci. Protože tak neučinil, nelze doručení rozhodnutí dne 13. 9. 2015 považovat za platné, a má za to, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno až okamžikem, kdy jeho zmocněnkyně nahlédla do spisu, tedy 18. 5. 2016.

K možnosti vymezení rozsahu zmocnění zmocnitelem v plné moci se vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014-45, v němž uvedl, že „...rozsah zmocnění k určité skupině úkonů nebo pro určitou část řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. a) správního řádu lze formulovat negativním výčtem, tedy v plné moci vymezit úkony, na něž se zmocnění nevztahuje s tím, že ke všem ostatním úkonům v řízení je zástupce zmocněn (obecně k zastoupení na základě plné moci a k možným způsobům koncipování plné moci srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 433/01, dostupný na www.usoud.cz).“ Krajský soud v souladu s tímto názorem Nejvyššího správního soudu konstatuje, že bylo právem žalobce formulovat plnou moc, kterou udělil M. V., negativním výčtem, tedy vymezit v plné moci úkony, na něž se zmocnění nevztahuje tak, jak to v daném případě učinil, když jí udělil plnou moc pro zastupování své osoby ve správním řízení, avšak vyloučil z rozsahu plné moci doručování písemností. Takovéto omezení plné moci je tedy v souladu se zákonem a správní orgány jej musí respektovat. Nutno podotknout, že v nyní posuzovaném případě se jednalo o přehlednou plnou moc, která nebyla v rozporu s žádnými jinými podáními žalobce, a v souladu s ní se vyjádřila zmocněnkyně žalobce i při ústním jednání dne 30. 3. 2015, kdy zopakovala požadavek, aby byly písemnosti doručovány přímo žalobci. Správní orgán I. stupně, který své rozhodnutí doručil, zřejmě z procesní opatrnosti, žalobci i jeho zmocněnkyni, tak v postupu při doručování nepochybil, neboť mj.

doručil své rozhodnutí i žalobci. Naopak pochybil žalovaný, který své rozhodnutí doručoval toliko zmocněnkyni, již bylo rozhodnutí žalovaného navíc doručeno jen fikcí.

Krajský soud tak uzavírá, že žaloba je včasná, neboť s ohledem na výše uvedené a obsah správního spisu, z něž nevyplývá, že by se žalobce seznámil s obsahem rozhodnutí dříve než 18. 5. 2016, musí vycházet z tvrzení žalobce, že mu bylo rozhodnutí žalovaného doručeno až dnem 18. 5. 2016, kdy jeho nová zmocněnkyně nahlédla do spisu.

Ze stejných důvodů krajský soud shledal důvodnou žalobu samotnou.

Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015 nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Podle odst. 2 téhož ustanovení se do běhu lhůty podle odstavce 1 nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

Z četné dlouhodobé a konstantní judikatury správních soudů (viz zejména rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS, a dále rozsudky NSS ze dne 25. 1. 2007, č. j. 6 As 56/2004 - 68, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 9 As 89/2010-91, ze dne 21. 12. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89, či ze dne 13. 3. 2012, č. j. 1 As 22/2012-55, všechny dostupné na www.nssoud.cz) vyplývá, že ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci, tj. musí splňovat všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu, neboť teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o přestupku úplné a neměnné (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004 - 61, publikovaný pod č. 954/2006 Sb. NSS).

Uplynula-li proto v posuzované věci lhůta k projednání přestupku ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, dne 8. 12. 2015, a z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by byl žalobce s obsahem písemnosti zaslané žalovaným nesprávně jeho zmocněnkyni, tj. s žalobou napadeným rozhodnutím, obeznámen přede dnem 8. 12. 2015 jiným způsobem, nelze než vycházet z tvrzení žalobce o tom, že se s napadeným rozhodnutím seznámil teprve dne 18. 5. 2016, tj. po uplynutí zákonné prekluzivní lhůty.

Pro úplnost krajský soud k tvrzení žalovaného, že se jedná o procesní strategii žalobce s cílem zpochybnit doručení a tím dosáhnout promlčení přestupku, kterou nelze dávat k tíži žalovaného, krajský soud uvádí, že v posuzované věci nevyplývají z obsahu správního spisu skutečnosti svědčící o zneužití práva žalobcem. Pouhá skutečnost, že jako zmocněnec žalobce vystupovala M. V. a následně žalobce v soudním řízení zastupuje Mgr. Topol, jež jsou již správním orgánům a soudům známí svým obstrukčním jednáním a vytvářením procesních zmatků v přestupkových řízeních v pozici zmocněnce obviněných (viz např. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího

správního soudu nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 4 As 269/2015-37), však nezabavuje správní orgány povinnosti postupovat v řízení při doručování písemností v souladu se zákonem.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem zrušil a věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrací žalovanému k dalšímu řízení. S ohledem na vázanost správního orgánu právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s., pokud správní orgán neshledá naplnění podmínky v ustanovení § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, nezbude žalovanému než rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit a přestupkové řízení zastavit dle § 90 odst. 4 s. ř.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3.100 Kč bez DPH / / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 11, § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb	
1) příprava a převzetí věci		
2) sepsání žaloby		6.200 Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	600 Kč
γ) DPH 21% z částek uvedených pod písm.α) – β)		1.428 Kč
Celkem		11.228 Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 6. října 2017

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Š. H.